ÎNTR-O SEARĂ DE TOAMNĂ...

Măcriș plecă spre gară hotărît să fugă pentru totdeauna din orașul minerilor. Fără să-și aleagă drumul, spărgînd cu pantofii săi pojghițele de gheață, împroșcind noroiul și apa neagră, cu capul ascuns în gulerul lodenului înainta spre gara pe care el o credea salvatoare în acel moment. Se uita din cînd în cînd în jur, temător să nu întîlnească vreun cunoscut, căruia n-ar fi putut să-i explice nimic, pentru că în inima lui se adunaseră atît de multe dezamăgiri și îndoieli încît nici el nu mai putea face ordine prin ele. Știa doar atît că trebuie să plece, să fugă și să nu se mai reîntoarcă niciodată...

...Cu două zile în urmă, Cuconeș, un miner bătrîn și arțăgos, îi strigase „aici nu-i puf pentru domnișoare bucureștene, pentru trîntori pomădați" și toți minerii de față pufniră în rîs. Furtuna se stîrnise pe neașteptate (Măcriș se lovise destul de grav la mînă și fusese trimis să ia un certificat medical) dar în replica pripită a lui Cuconeș el auzise parcă glasul tuturor din această vale... Pentru prima oară se simțise *străin* și zadarnic încercase Călin, pe drum, să-i abată gîndurile...

Apoi, o nouă aschie a dezamăgirii îl izbise pieziș în chiar aceeași seară... Veronica ieșise de la teatru cu un tînăr blond, înalt, care zîmbea tot timpul... Ascuns după o coloană de piatră, Măcriș simți cum se prăbușesc cu zgomot în inima lui toate speranțele pe care le pusese în această fată. Poate de-ar fi căutat o explicație, ar fi aflat că tînărul acela blond și surîzător era doctorul Sever Moțica, fratele Veronicăi... Dar Măcriș nu mai avea liniștea să chibzuiască pe îndelete... Decizia lui fusese luată :

— Hai băiete la drum... Cu regret, poate... dar nu merge altfel.

I se păru că zărește pe stradă un băiat din echipă. Întoarse capul în altă direcție și își ridică mai sus gulerul :

— Plec ca un borțaș... noaptea.. să nu mă simtă nimeni. Bah ! Nimeni n-o să plîngă după mine.

La lumina unei lămpi lăsă valiza jos. Vru să-și aprindă o țigară și fără voie își privi mîinile. Se sperie de ele și scuipă înciudat :

— Poftim... mîini de om după cîteva zile de mineărit... Degetele lui lungi, și delicate deveniseră parcă niște debrețini, acoperite de zgîrieturi, cioplite de dalta ușoară a minei...

Ploaia începu să cadă cu furie, biciuind strada. Tavanul cerului mohorît de toamnă se lăsase parcă mai jos turtind cu negura lui casele și ulițele. Bolta era acum neagră, ploaia neagră, negru era și pămîntul.. Plopii jilavi, cenușii, păreau stîlpi de susținere înfipți în tavanul cerului de toamnă.

— Și ploaia mîroase a cărbune, gîndi disprețuitor Măcriș. Niciodată n-aș fi prins cheag aici.

Lumini depărtate începură să săgeteze negura... În sfîrșit... gara. Intră gîfîind pe peron și se îndreptă spre casa de bilete.

—Cînd e tren spre București ?

— Peste o oră, îi răspunse casierul, un tînăr cu mustață mică și ochi sprinteni de vevericță... *Aaa,* se miră el, *dumneata erai, tovarășe Măcriș ?*

— Eu, eu...

— Vreo treabă prin Capitală... Hei, dar ce zici ? Îi „zvîntăm" pe arădeni, nu ? Cu dumneavoastră am auzit că altfel merge echipa acum !

— Da... o să meargă... N-oi fi eu.. o fi altul...

— Cum altul ? Lăsați-vă de glume. Două „boabe" să le băgați, maestre... Poftiți biletul.. Vi l-am dat la fereastră... știți singur-singurel... Dormiți în lege pîn' la București. Deh, am și eu cu ce să mă laud pe-aici... „I-am asigurat „condiții" tovarășului Nelu Măcriș !"

Măcriș pornise șovăind spre restaurant. Îi era frig și sete. Din salonul luminat „a giorno", răzbea o larmă veselă, se auzea clinchet de pahare, iar la o masă cineva spusese o glumă bună fiindcă toți de acolo rîdeau cu gura pînă la urechi.

„...Ce ziceți ? Îi zvîntăm pe arădeni ? Cu dumneavoastră am auzit că altfel merge echipa..."

De unde-i cunoștea oare casierul ? Și cine mai știa de el în orașul acesta ? Ia te uită... și chelnerul !... De cum îl zărise, lăsase baltă niște socoteli și cu glasul numai miere îi oferise cea mai bună masă din local :

— Tovarășul Măcriș ! Tii, ce cinste pentru noi ! Imediat vă aduc și lista...

— O litră de rom special... Special, ai auzit ?

Chelnerul se depărtă lăsîndu-l pe Măcriș să-și cerceteze ceasul. 52 de minute îl mai legau de acest oraș... Hărțuit de gînduri, nici nu băgase de seamă cum, pe nesimțite, la masa lui se aciuise un client cu o scurtă cam ponosită și o valijoară care fusese probabi mult solicitată în diverse călătorii : abia își mai păstra, cu ultimele rămășițe de demnitate denumirea inițială...

— Măi Nelule, ce naiba, nu mai cunoști oamenii ?

Măcriș ridică ochii împăienjeniți de nesomn și frămîntare. Omul de lîngă el avea ochii cam bulbucați iar pe fața roșcovană și slăbită se zăreau niște insulițe de barbă nerasă.

— A, tu erai, Johny !

„Johny" se foi cam încurcat pe scaun și zîmbi șters :

— Iar pe drum, măi, ce să fac ?... Nu mă „lipesc" de nicăieu, măi. D-aia-mi zic toți „călătorul"... „Johny călătorul". Ce să fac ? Trag de mine, măi. Să mor eu, ma. Tu știi... doar. Cînd „pun" eu una din „16 metri", adio portar, adio plasă, adio poartă...

— Da, măi Johny, ai „sut" tare — încuviință Măcriș, puțin amuzat.

— De-aia se bat toți pe „piciorul de aur". M-au chemat la Deva : Vino, Johny, nu ne lăsa, stop, te implorăm, stop. În baraj avem nevoie de tine stop. Vino stop, n-o să regreți, stop.

— Și ?

— Și ? Gata să aranjăm tot. Casă, masă, încadrare „clasa una", abonat la „prima"... Dar cînd să mă angajez la ei, mă vede Turcaleț. Îl știi pe Turcaleț.

POVESTIRE

de George Mihalache

Unde te duci, Johny ? — La Deva. — Fii, mă, serios! Hai la noi la Reghin ! Vine iarnă, îți aduce porcul acasă tăiat. Cîrnații ți-i prepară tot ei, că se pricep, mamă, mamă... Și în plus, leafă serioasă... Spune tu unde să mă duc mai întîi ? Se zbuciumă însul de pe scaun. Făcu apoi o pauză, oftă din rărunchi și-i atinse cu cotul pe Măcriș : *Hai, amice, nu te „simți" cu nimic ?*

— Ba da, cum să nu ?...

— Așa-mi placi. Băiat fin și galant ca-ntotdeauna, Băiete, strigă Johny, mai înviorat parcă. Adu o „lucrare" serioasă... Un kil de „molan" negru. Adu o piftie mai grasă. Și un antricot. Tu mănînci, Nelule ?

— Nu.

— Bun. Atunci, adu două antricoate. Privi cam rușinat spre interlocutorul său, apoi se justifică : *tot mereu pe drumuri, n-am prea avut timp să mănînc ca lumea. Dar îți trimit eu, banii, nici o grijă... Îți trimit „mandat expres" cum ajung la Suceava...*

— Păi ziceai că la Reghin...

— Da' ce, sînt zărghit să mă duc la Reghin ? Păi ce se compară cu Suceava ? M-așteaptă mîine tot orașul. Tot mă, în păr, la gară. Cu lăutari. O dată sosește Johny ! Sînt în „găleată" și ei ! Dacă nu intru eu „C"-ul îi mănînc ! De-ai ști ce cîrnățărie vede Suceava asta. Un-te duci, plouă cu cîrnați. Mi-a zis Lică — Lică Scarlatină, ăla care l-a paradit pe „doctorul" în baraj la Copșa Mică — *„vino Johny, joacă la noi și o să mănînci numai mușchi țigănesc și pastramă de capră". Da' cum să mă duc la Suceava cînd i-am promis lui Hristu din Bîrlad !*

— Acolo ce mai e ?

— Mi-a spus Hristu: numai vino Johny și să vezi ce viață e aici...

„Johny călătorul" continua să tunuie, stimulat cu siguranță și de paharul pe care și-l umpluse de trei ori într-un timp record. Cu forțe proaspete reluă povestirea :

— Ascultă, Nelule, aseară la ora asta, unde crezi că eram ? La Simeria, mă. Numai c-am trecut prin gară și imediat s-a dus vorba-n toată așezarea: Johny trece prin Simeria. Să nu-l lăsăm. Să nu scăpăm „pleașca" din mînă !" Auzi, mă, s-a suit în tren după mine, tot orașul, mă. Adică nu, că tot orașu' nu-ncăpea... Dar o delegație tot s-a suit. M-au luat pe sus : nene Johny, aici rămîi. Și dă-i mîncare ! Numai batog, icre, păstrăvi. Ce ceream, aia aduceau. Fripturã de leopard dacă pofteam, să mor eu dacă nu împușcau leopardul din grădina zoologică și mi-l aduceau pe tavă : ia-l, Johny, numai rămîi la noi...

Johny se năpustise acum asupra antricoatelor. Măcriș începu să simtă o imensă milă pentru acest flecar. Îl ascultă însă în tăcere, în vreme ce o întrebare îl lovea nemiloasă în tîmple : „Îl vezi ? Dacă ai s-ajungi și tu ca el ? Un iremediabil ratat? O „pasăre călătoare" căreia i se vor tăia aripile mai devreme sau mai tîrziu ?"

— Gata, însă, m-am decis. proclamă sentențios Johny, ștergîndu-se cu șervetul. *Nici tu Simeria, nici tu Deva, nici Tîrgul Cucului... La Stîlpeni, acolo mi-e locul. Facăia un ghiudem ce n-a văzut Parisul. Stau un an la echipa lor, string ghiudem, că ăla ține. Pe urmă, hai cu el la București... și trai, neneacă. Ei, nu judecă bine bila asta de pe umeri ?*

— Johny, dar cît crezi tu c-o să mai joci ?

— Eu sînt cal de cursă lungă. M-am menajat toată viața. (Johny dădu pe gît ultimul pahar). E drept că m-a cam lăsat „stînga" mea... dar nu piciorul contează... trebuie „cap" la fotbal. Păi, paf, pui o minge unde trebuie și puștii dau golul...

— Johny, spune-mi cîți ani ai ? Vreo 35, nu ?

— S-avem pardon... 33 și... 24 de luni. Johny se posomorî un pic dar continuă, făcînd sforțări evidente ca să nu se îndispună : *Mai țin cinci ani... Dar poate ai puțină dreptate. Dacă nu „trag" tare acum, rămîn gloabă... nici antrenor nu mai mă iau. Dar se aranjează ele toate. Cinci orașe mă așteaptă, mă... cinci orchestre, cinci banchete ! Unde să te duci mai întîi ?*

— Johny, nu te supăra dar la Deva... am stat...

— A, o neînțelegere. Te iei după „Sportul" ? Auzi la ei... să mă pună pe mine la treabă ! Cînd am plecat, să-i fi văzut cum se rugau în genunchi pe peronul gării. A-ntîrziat și trenul !

— Dar am citit că te-au scos din echipă și te-au suspendat...

— A, Chestie de interpretare. Mai dai a jum'ate ? Eh, așa-i viața, frățioare... Unul naște, altul moare.

Johny oftă. Pentru prima oară de cînd se așezase la masă. Toată masca de autoîncredere și optimism i se șterse într-o clipă, de parcă și-ar fi dat cu săpun pe față. Dar observînd valiza lui Măcriș, își reveni și îl chestionă răgușit, cu un zîmbet viclean :

— Da' tu ? Cu ce ocazie în gară ? O iei din loc ? Auzisem că ești aici, că te-ai băgat la... pivnița cu cărbune.

— Aaa... eu... să vezi. Venisem așa, întîmplător... Măcriș se simțea teribil de prost.

— Și valiza ? (Ochii lui Johny clipiră iarăși plini de șiretenie). *Pe cine duci, mă ? Vrei s-o „întinzi" și tu, este ? Hai, spune drept. Rămîne între noi...*

Acest *„între noi"* îl făcu pe Măcriș să tresară ca și cum l-ar fi izbit cineva drept în cap. Își dădea perfect de bine seama că vecinul de masă îl privea și pe el tot ca pe un „fugar", că-l așezase cu o singură mișcare în categoria lui.

Locomotiva unui tren — cel pe care-l aștepta Măcriș — intră șuierînd în gară. Johny se ridică, adunîndu-și micul său bagaj.

— Plătește și hai să mergem... „Păsările călătoare", pornesc mai departe în căutarea căldurii.

Măcriș privi spre „Johny călătorul" care se înfofolise mai strîns în „scurta" sa atît de... scurtă și ponosită. Era atîta tristețe în ochii acestui om care se voia totuși vesel și nepăsător, încît Măcriș simți dorința să fugă undeva, și acolo, nevăzut de nimeni, să plîngă ore întregi...

— Nu, Johny, zise el, Pleacă singur... Eu aștept alt tren. Poate o să vină, sau poate n-o să mai vină de loc !

Johny dădu din umeri și se depărtă. Măcriș rămase la masă cu capul între mîini. Auzi șuieratul trenului, roțile care se urneau agale din loc, dar nu-și mai ridică de loc capul. Biletul de tren îi alunecă și căzu pe podea. Apoi, imediat, o cizmă grea de miner trecu peste el și din cartonașul acela roșcat nu mai rămase decît o pată care se amestecă în praful de pe jos...

— Uf, bine c-am dat de tine, omule !

Măcriș ridică privirea. În fața lui stătea Călin. Răsufla greoi dar fața îi era zîmbitoare :

— Te-am căutat acasă... apoi... am bănuit. Uricioasule. Hai acasă. E și Veronica acolo. N-o lăsa să aștepte... Dă-mi mie valiza !... Uf, doamne, ce om !...

MAGAZIN Sportiv

Patterson a fost mai tare!

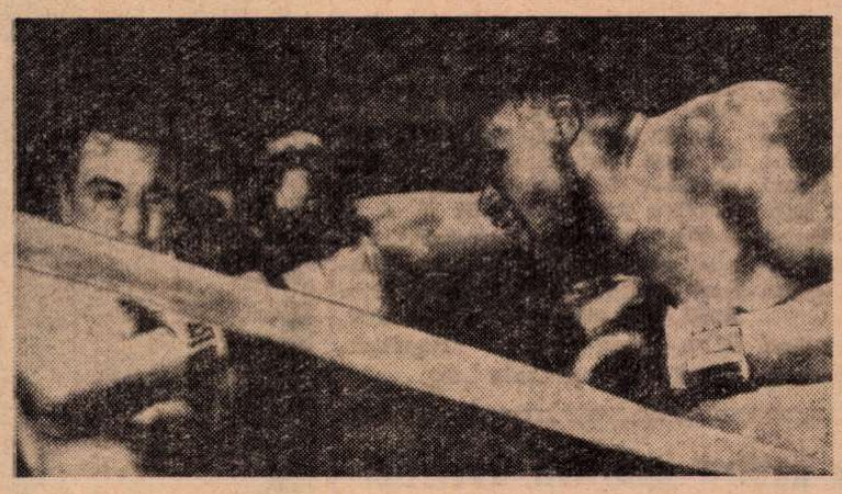

Iată o fază din meciul de box de categorie grea, care a avut loc recent la Madison Square Garden din New York, între americanul Floyd Patterson, fost campion mondial la toate categoriile, și canadianul George Chuvalo. În ciuda multor pronosticuri care au „mers" cu Chuvalo (Cassius Clay l-a „văzut" învingător prin k.o. în prima repriză) Floyd Patterson (dreapta) a obținut o clară victorie la puncte, păstrîndu-și astfel șansa de a-și recuceri sceptrul pierdut cu trei ani în urmă.

(Foto : A.F.P.)

ȘTIAȚI CĂ...

...Atleta Karin Balzer (R.D.G.), corecordmană mondială la 80 de metri garduri s-a pronunțat pentru introducerea probei de 100 m garduri pentru femei ? Ea este convinsă că pe această distanță clanul și viteza unei sportive se poate desfășura la maximum, în timp ce la 80 de metri atletele trebuie să-și frîneze pasul pentru a nu veni prea aproape de garduri.

...Renumitul actor și cîntăreț Frank Sinatra aparține unei familii de... boxeri ? Tatăl lui a fost un excelent boxer de categoria ușoară, care a boxat între anii 1915—20 sub numele de Marty O'Brien. Unchiul său a fost de asemenea boxer și s-a întîlnit într-un meci, la Hudson Club, chiar cu... tatăl său. Asistind la meci, mama lui Frank Sinatra nu știa cui să-i ureze să învingă: soțului sau fratelui?

ÎN PATRU RÎNDURI

Unui sportiv nedisciplinat

De-l acuzi, bătu-l-ar vina
Că-i certat cu disciplina,
Ce eroare te va paște !
Fiindcă el nici n-o...
cunoaște !

GEORGE CORBU

Din culisele șahului

Istoria șahului cunoaște o întîmplare, unică, probabil, ca ingeniozitate și haz. Iată despre ce este vorba :

Un necunoscut a provocat simultan la cîte o partidă prin corespondență pe Alehin și Capablanca. Temerarul jucător, hotărît să înfrunte pe cei mai mari corifei șahiști ai timpului, se arăta dispus să plătească adversarilor săi o frumoasă sumă de bani în caz de înfrîngere. Dar, în caz că va reuși să cîștige, sau să facă măcar remiză, marii maeștri erau cei care trebuiau să desfacă larg băierile pungilor.

Partidele au început și, spre mirarea tuturor, s-au terminat remiză. Cum a reușit necunoscutul marea sa performanță ?

Foarte simplu. El nu făcuse decît să transmită prin poștă lui Alehin mutările pe care le făcea... Capablanca și lui Capablanca răspunsurile lui... Alehin. În felul acesta, cei doi campioni jucaseră de fapt între ei, fără să știe, o partidă prin **cores.** pondență. Farsa a devenit publică mult mai tîrziu.

UNUL DIN RECORDMANI...

Și Pronosportul a avut în 1964 recordmanii săi. Iată-l pe unul dintre ei, NICOLAE TRIFAN, din Focșani, cîștigătorul unui premiu de 108 935 lei la concursul Pronoexpres din 18 iulie.

Întrebat cum se pot obține marile performanțe la sistemele Loto-Pronosport, Nicolae Trifan (om cu experiență) a răspuns :

— Foarte simplu : jucînd !...

TE PUI CU SUPORTERII ?

Cu greu poți găsi suporteri mai înfocați decît cei ai echipei de baschet a școlii medii din Lavermoore Falls (Anglia). Șase dintre ei și-au dovedit într-un mod puțin obișnuit atașamentul față de echipa lor favorită, deplasîndu-se pe jos, 30 de kilometri, pînă la Farmingham, unde „băieții" aveau un meci de campionat.

Ei au parcurs acest drum pe o temperatură de minus 12 grade pentru ca, ajunși la țel, să afle că meciul se... amînase. Motivul : drumurile erau impracticabile, din cauza zăpezii, pentru vehicule. Și bineînțeles că jucătorii nu s-au gîndit să plece pe jos la drum, ca suporterii lor...

Poșta MAGAZIN

GHEORGHE POPESCU, București. 1. „Dacă s-a întîmplat vreodată ca un jucător faultat în careul de pedeapsă să se opună deciziei arbitrului, care a dictat „11 metri" ? Nu cunoaștem un astfel de caz ! Ar intra în istoria fotbalului !. 2) „Ce acordă arbitrul dacă la o centrare

portarul faultează un înaintaș, dar în clipa următoare el sau un coechipier marchează ?". Dacă arbitrul a apucat să fluiere faultul, nu se va acorda gol ci lovitură de la 11 metri. Dar arbitrul nu trebuie să se grăbească să fluiere în astfel de faze, ci trebuie să întîrzie o clipă sau două, pentru a vedea ce direcție ia mingea și a aplica astfel just legea avantajului.

IOAN POPESCU, Sibiu. Viorel Mateianu împlinește 27 de ani la 1 iunie. Este născut în comuna Bădești, reg. Ploiești. A... luat plecarea în fotbal de la Progresul C.P.C.S. Apoi a jucat la Progresul, Știința Cluj, Steaua. Acum — mai este nevoie să amintim ? — joacă din nou la Progresul.

IOSIF SANDOR, Aiud. 1. Laszlo Papp n-a pierdut nici unul din meciurile susținute cu cei mai buni boxeri profesioniști ai categoriei mijlocii. Este poate și unul din motivele pentru care campionul mondial al acestei categorii, Joey Giardello, nu prea se... grăbește să-l întîlnească. 2. Am verificat situația golgeterilor în categoria A la fotbal: Adam (Știința Cluj) are 11 goluri marcate. El este cel care a înscris pentru clujeni în meciul cu Minerul Baia Mare, și nu coechipierul său Marcu, cum s-a anunțat. Împreună cu iubitorii de statistică să facem deci cuvenitul... transfer de un gol de la Marcu la Adam, pe lista golgeterilor.

NICOLAE SUT, Craiova. Nu știm dacă echipa americană de baschet „Harlem Globe Trotters" și-a luat acest nume înainte sau după ce a început să întreprindă marile ei turnee prin lumea întreagă. În orice caz, în momentul de față n-ar fi putut avea alt nume mai potrivit !

CONSTANTIN COSOIANU, Hunedoara. La tenis nu se dispută campionate mondiale. Le ține locul, în meciurile pe echipe, Cupa Davis, după cum „Wimbledonul" este socotit un campionat mondial neoficial în întrecerile individuale. Cîștigînd acum cîțiva ani la Wimbledon „Criteriul tineretului", fiul lui Stanley Matthews s-a dovedit ju-

niorul nr. 1 al lumii, dar nu poate spune că a fost campion mondial, întrucît acest titlu nu există.

ION POȘTAȘU
Desene de
NEAGU RADULESCU